

ר ב ק ה ר י ק ל י ס ז " ל

בת זבורה ואברהם שוניקנסקי

נולדה: בסתיו תרע"ב - אוקטובר 1911
נפטרה: כ"ה תמוז תשנ"א - 7.7.1991

רבקה נולדה לפני כ- 79 וחצי שנים בעיר אלונטה אשר בליטא. את פעילותה הציונית-חלוצית, החלה עוד בתקופת לימודיה בגימנסיה, במסגרת תנועת "דרור-פרייהייט". משם המשיכה באופן טבעי ל"הכשרה" ולארץ-ישראל אליה הגיעה בתחילת שנת 1935.

אפשר לומר שהיתה זו "אהבת ציון" שבערה בה, וגם אהבתה היוקדת את מדריכה ומורה-דרכה ב"תולדות הציונות" אברהם ריקליס ז"ל, אשר לימים גם נישאה לו. יחדיו הלכו בנתיב החלוציות מימי הפלוגה בנס-ציונה, גבעת-מיכאל ועד לאשדות-יעקב.

בתמונות הישנות והמצהיבות מלפני 56 שנים בגבעת מיכאל, נראית רבקה - צעירה יפהפיה, ראשה עטור במטפחת לבנה וסינר מבהיק, צח כשג עוטף את מותניה, והיא מחזיקה בזרועותיה המונפות אל-על תינוק או תינוקת. כך במשך שנים רבות המשיכה והתמידה להאכיל, להלביש ולהחזיק תינוקות בזרועותיה.

רבקה היתה מן המטפלות המיומנות ביותר. היא לא הסתפקה רק בעבודה המעשית היום-יומית בבית-התינוקות. היא שאפה לדעת עוד ועוד על אודות אותו בן-אנוש פעוט ועדין.

ספרים רבים גדשו את המדפים בביתם של אברהם ורבקה. ספרי תנ"ך, משנה ולשון עברית היו שייכים לאברהם. ואילו כל הספרים וכתבי-העת העוסקים בפסיכולוגיה וחינוך היו של רבקה.

בעברית ובאנגלית, הכל... כל מה שיכול לעזור בגידול וטיפול, חינוך ועיצוב דמותו של התינוק עד היותו אדם בוגר ואחראי.

נוסף על הידע אשר שאבה מן הספרים, שמחה לכל הזדמנות שניתנה לה ללמוד בימי-עיון והשתלמויות שונות. בקורס באוניברסיטה בת"א או בביקור בארה"ב אשר את רובו הקדישה לסיורים בבתי-ילדים ומעונות, וחזרה משם עמוסת חוויות. את הידע הרב שצברה - לא שמרה לעצמה, אלא חלקה אותו בחוגים להורים ומטפלות בקיבוץ. וגם כשנענתה ל"צו התנועה" שגייסה אותה כדי לארגן ימי-עיון וקורסים למטפלות בת"א וב"אורנים".

רבקה עצמה לא זכתה לפרי-בטן, אך את שפע אהבתה חלקה בין עשרות הילדים שגידלה, אברהם בעלה האוהב והדואג, ובין חבריה וידידיה הרבים.

ביתם של רבקה ואברהם היה פתוח לכל. ילדים נכנסו כדי לקבל מידם סוכריה ולטיפה. אמהות ומטפלות באו כדי להתייעץ בענייני חינוך; וכולם נהנו כאשר קיבלו את פניהם בשמחה ובמאור-פנים.

לאחר ההלם הגדול עם מותו של אברהם - אלוף נעוריה, ניסתה רבקה להמשיך בסדר יומה כמקודם: לעבוד, לארח חברים וידידים, לכתוב מכתבים לקרובי משפחה, להמשיך ולהשתלם בשפה האנגלית במכללה בצמח...

אבל... משהו השתבש... "לא הלך" לפי התוכניות שהתוותה לעצמה... זכרונה החל לבגוד בה. וכדי שלא תנזק - זאג הקיבוץ לשכנה בבית-האבות שלנו "בית-אחדות".

פניה הצעירות למראה והחיוך הנסוך עליהן, לא הסגירו את הסבל הנפשי והגופני שסבלה באחרית שנותיה. למרות הטיפול הטוב והמסור אשר קיבלה במשך כל שעות היממה, ידעה שעות ארוכות של מכאובים רבים... והכל בדממה דקה... ללא מילה.

נוחי בשלום על משכבך, בא הקץ ליסוריך רבקה.